FUNDAȚIA CULTURALĂ

BUNA VESTIRE

Nr. 1 - MARTIE 1996

BULETIN INFORMATIV

Buna Vestire

Buna Vestire este mesajul Cerului trimis Sfintei Fecioare, prin care o anunța că va naște pe Cel menit să ridice neamul omenesc, anulându-i păcatul strămoșesc, pe Cel menit să aducă omenirii, principiul dragostei trăit în toată plenitudinea.

Îngerul Gabriel, purtătorul acestui mesaj divin, se adresează astfel Sfintei Fecioare Maria:

"Bucură-te ceea ce ești plină de har Domnul este cu tine. Binecuvântată ești tu între femei". (Luca I,28).

Iisus a venit pe lume așa precum a fost binevestit, născut fiind din Duhul Sfânt și din Fecioara Maria.

Venirea Sa trebuia să aducă o înnoire, o primenire spirituală în lume și această prefacere nu se putea realiza fără controverse aprinse, fără lupte, fără jertfe.

Iisus le-a văzut peste timp pe toate acestea și s-a pronunțat în acest sens când își trimite apostolii la propovăduire:

"Nu socotiți că am venit să aduc pace pe pământ: n-am venit să auc pace ci sabie." (Matei 10,34).

Cunoscându-și sfârșitul Său prin crucificare Le spune celor apropiați de El pentru a fi și ei pregătiți de jertfă:

"Și cel ce nu-și ia crucea și nu-Mi urmează Mie, nu este vrednic de Mine" (Matei 10,38).

Peste patru ani se împlinesc două milenii de când a fost rostit acest mesaj divin către Sfânta Fecioară.

Controversele și luptele împotriva lui Iisus se mențin aprige dar cu metode mai rafinate. Spiritualicește, unii îl răstignesc la tot pasul, dar și aceștia trebuie să recunoască adevărul că anii se numără de la nașterea lui Hristos înainte și după. Comuniștii căutau să exprime pe ocolite, spunând "înainte de era noastră" și "era noastră".

Lumea creștină serbează în fiecare an la 25 Martie sub denumirea de Buna Vestire acest mesaj divin al venirii lui Mesia.

Creștinii o sărbătoresc cu speranțe primăvăratece în sufletele lor după gerul iernii.

Mișcarea Legionară, având rădăcini înfipte în spiritualitatea creștină, a pornit la drum cu speranțe tinerești ca să aducă o zi mai luminoasă pentru Neamul Românesc.

Fondatorul ei Corneliu Codreanu, un om profund religios, a folosit titlul de Buna Vestire.

Celor puțini cu care a pornit la drum le-a dat gradul de "Comandant al Bunei Vestiri". Gazeta care exprima cuvântul scris al Mișcării legionare se numea "Buna Vestire".

A fost dat însă, ca această Mișcare să fie lovită ca un cais în floare de gerul iernii.

Un ger care n-a durat un an, doi sau zece, ci o jumătate se secol, dacă am socoti anul 1989 ca un an de eliberare. Asta mai rămâne de văzut; deocamdată nu sunt semne că chiar ne-am eliberat.

Noi, epigonii, auzim glasul celor ce au fost uciși fără judecată cum ne strigă din adâncuri, să facem cunoscut Adevărul.

Pentru această datorie am pornit, așa cum spune poetul Radu Gyr în poezia Jnepii, "strâmbi, chirciți, târâș pe brânci, pe coastă", ca să slujim Adevărul prin Fundația Culturală "Buna Vestire".

Socotim că e timpul să ne exprimăm cuvântul în forma scrisă, și prin această modestă publicație și realizăm într-o oarecare măsură obiectivul propus.

Din capul locului ne pronunțăm că acest Buletin Informativ al Fundației Buna Vestire nu va fi o publicație de polemică și scandal. Vom fi receptivi la orice critică justă, adresată în mod civilizat.

Redacția.

DE JUVENTUTE

Lumea priveşte în general tinereţea, ca fiind perioada vieţii în care dispui de cele mai mari puteri fizice. E perioada în care energia, bucuriile şi elanul vital se desfăşoară cu maximum de intensitare. Gaudeamus igitur, juvenes dum sumus, îl cântau studenţii la agapele lor exprimându-şi bucuria că sunt tineri.

Cu toţii ne aducem aminte cu drag de anii tinereţii, când priveam viaţa ca şi cum nu ar avea nici o piedică de neînvins.

Există însă şi un alt mod de a privi tinereţea şi anume acela de a o aprecia prin capacitatea de dăruire pentru o cauză nobilă, pentru un ideal. La acest mod de apreciere reflectă mai puţini.

Cu acest mod de a privi tinereţea şi viaţa, intrăm în domeniul sacrificiului liber consimţit, în domeniul tinereţii spirituale şi al eroismului.

În acest sens reflexiile generalului Mac Arthur, comandantul Armatei Americane în Pacific în cel de al doilea război mondial, mi-au apărut de o deosebită frumuseţe. Le redau în cele ce urmează:

"Tinereţea nu e o perioadă a vieţii, ea este o stare de spirit, un efect al voinţei, o calitate a imaginaţiei, o intensitate emotivă, o victorie a curajului asupra timidităţii, a gustului de aventură asupra dorinţei de confort. Nu devii bătrân pentru că ai trăit un anumit număr de ani, devii bătrân când ai dezertat de la idealul tău. Anii zbârcesc pielea, renunţarea la ideal zbârceşte sufletul. Preocupările, îndoielile, temerile şi disperările sunt duşmani care fac să ne aplecăm spre pământ şi să devenim pulbere înainte de moarte. Tânăr este cel ce se miră şi se minunează. El întreabă ca un copil nesătul: Ei, ş-apoi? El n-are încredere în evenimente şi-şi găseşte bucuria în jocul vieţii. Eşti tot atât de tânăr ca şi credinţa ta. Tot aşa de bătrân ca şi îndoiala ta. La fel de tânăr ca şi încrederea în tine însuţi. La fel de tânăr ca şi speranţa ta, la fel de bătrân ca şi deprimarea ta. Vei rămâne tânăr atâta timp cât vei fi receptiv. Receptiv la ceea ce e frumos, bun şi măreţ. Receptiv la mesajele naturii umane, a infinitului. Dacă într-o zi inima ta ar fi muşcată de pesimism şi roasă de cinism, poate să-i fie milă lui Dumnezeu pentru sufletul tău bătrân".

La noi, această atitudine în faţa vieţii exprimată de g-ralul Mac Arthur a fost, este şi va fi trăită de către o comuniune de gândire şi simţire. Această comuniune îşi are originea în replica dată în 1922 de tineretul universitar din ţara noastră, politicianismul venal şi corupt aservit intereselor străine.

Greva generală declarată de toate centrele studenţeşti din Ţară pentru a se legifera "numerus clausus" (numărul studenţilor să fie proporţional cu numărul populaţiei minoritate) a fost strigătul de durere al tineretului universitar român.

Guvernul rămânând insensibil faţă de acest protest, a pus tineretului problema de a lupta mai departe pe plan politic.

Din această efervescenţă tinerească a generaţiei 1922 s-a ridicat o personalitate care a avut o viziune clară asupra obiectivelor şi a modului cum trebuie dusă lupta împotriva politicianismului corupt de la noi. Acesta a fost Corneliu Codreanu care a intuit că nu e suficient de a învinge o clică, politică, instaurând altă clică poate cu apucături chiar mai rele, ci trebuie schimbată mentalitatea, trebuie schimbat omul, trebuie creată o elită căreia să-i revină în mod natural rolul de a conduce destinele Naţiunii. Această elită creşte şi se instruieşte într-o şcoală şi acea şcoală este Mişcarea Legionară. Ea este comuniunea de gândire şi simţire. Tineretul României a răspuns din plin chemării acestei şcoli înfruntând toate loviturile şi suferinţele şi, har Domnului, că au fost destule.

Totuşi cei ce au înfruntat aceste lovituri păstrează în sufletul lor un imn tineresc deşi sunt la vârsta senectuţii.

Dacă ar fi să comparăm ticăloşenia politicienilor de acum, cu cea a politicienilor de după primul război mondial, am putea spune că cei de astăzi îi depăşesc la mare distanţă pe ceilalţi sub acest aspect şi totuşi reacţia tineretului spre o viaţă mai pură, mai sănătoasă este foarte departe de cea a generaţiei de la 22.

Oare tineretul românesc e preocupat numai de materie, fără a mai avea viziunea unui ideal?

Acceptă această stare de lucruri ca fiind ceva normal?

Ar fi foarte trist dacă răspunsul la aceste întrebări ar fi DA.

GH. BRAHONSKI

poezii de *Corneliu Deneşan*

ZIDUL

Un zid, neputincios străjer şi rece
Care-şi arată nepăsarea-i cruntă,
De câte ori îl văd, el, mă înfruntă
Fără de-un drept şi fără de vre-o lege,
În spate, poartă lumea care trece
Înlănţuită-n viaţa lui căruntă,
Atâtea idealuri care cântă
Durerile, ca lacrime să sece.
O! de-ai şti bătrâne fără suflet
Şi surd în veac de gemetele multe
Că nu mai ai ocnaşii grei în umblet,
Au dus cu ei şi crimele făcute
Şi-n locul lor, credinţe ca un tunet,
Sunt azvârlite-n colţuri mute.

Ocnele Mari, 1952

LUNTRAŞUL

Trezitu-m-am luntraş pe apa vieţii
Cu barca mea, pe firul argintiu
Înconjurat, de crinii tinereţii,
Şi-n tolbă visul meu de mai târziu.
Vedeam pe maluri aur şi mătase
Şi oameni poposiţi sub vraja lor,
Iar cântece, pe note fermecate,
Într-una mă-ndemnau ca să cobor.
Plutea, parfum în aer şi ispite,
Dar locul meu acolo nu era
Priveam stângaci şi vâslele înfipte,
M-au dus spre alte zări, spre altă stea.
M-au însoţit şi râsete şi hule,
Ce-mi sângerează anii- albi de crin -
Ei au rămas pe gratii de celule
Stropite cu sudalme şi venin.

Ocnele Mari, 1952

ÎNTELEGE

Uşor vei înţelege versuri scrise
Cari îţi arată tainele naturii,
Iubirea spusă-n foşnetul pădurii
Şi aurul câmpiilor întinse.

Dar când le vezi pe nişte pagini, prinse,
În suferinţă, cu pecetea urii
Când totul trece limita măsurii
Te-depărtezi cu sentimente-nchise.

Nu simţi deloc cum totul clocoteşte,
Cum pedestale grele se răstoarnă
Şi macină, pe cine prinde-n cleşte
Spoială e în jurul tău şi-n goană,
Eşti smuls preocupărilor orbeşte
Uitând de tine, viaţă şi icoană.

Ocnele Mari, 1951

CÂND COPIL

Când copil călcam pe ploaie
Şi-ncercam ca să opresc
Cu piciorul lungi şuvoaie,
Azi acolo mă găsesc.
Au căzut de-atunci castele
Şi-am rămas pe un ţărm strein,
Cer de noapte, fără stele.
Fraţi iubiţi ce nu mai vin.
Lacrimi lunecă grăbite
Spală răni şi spală chin,
Îmi deşartă zilnic cupe
Pline vârf numai venin
Şi când picurii de ploaie
Astăzi cad dar nu-i zăresc
Lacrimile-mi sunt şuvoaie
Şi-n trecut mă regăsesc.

Ocnele Mari, 1952

DIN LITERATURA STRĂINĂ

The Zionist Factor (Factorul Sionist) de Ivor Benson a apărut în U.S.A în 1992. Vom încerca prezentarea rezumativă a sa, fără a exprima opinii pro sau contra. Acestea şi le vor face cititorii, din prezentarea noastră, care ne vom strădui să fie cât mai aproape de spiritul cărţii în rezumatul ce-l vom da. Introducerea pe care o face Ivor Benson la această carte o redăm în întregime în cele ce urmează:

"Nevoia de a trata imparţial şi sincer Istoria Evreilor a devenit acum mai mare decât era mai înainte - scrie prefesoara Hannah Arendt. Ea continuă: "Desfăşurările politice ale sec. 20 au condus poporul Evreu în centrul de furtună a evenimentelor... Chestiunea evreiască şi antisemitismul au devenit agentul catalitic pentru ridicarea Mişcării Naziste şi stabilirea structurii organizatorice a celui de al Treilea Reich... apoi pentru un război mondial de o ferocitate incomparabilă". Oricât de mare ar fi nevoia, subiectul impactului evreiesc asupra Istoriei sec. 20 a fost evitat cu premeditare de către academicienii moderni, deoarece aşa cum remarcă un alt profesor de Istorie a Evreilor: "Prezenţa evreilor... refuză metodele şi zădărniceşte presupunerile ştiinţei moderne." (Prof. Henry L. Feingold, State Universitary New-York). E o cale ocolită de a spune că pentru Instituţiile Istorice, subiectul e prea fierbinte de tratat.

Ar merge, dacă am face o investigare de motive şi acţiuni în "centrul de perturbare a lucrurilor", fără a mai face şi o interpretare total coerentă sau unificată, în contextul istoric al perioadei la care se referă investigarea.

Pe această cale însă rolul Evreilor nu poate avea vreun sens, dacă nu l-am socoti ca factor de importanţă majoră în istoria unui secol foarte tulburat.

Metoda folosită în această carte pentru tratarea unui subiect atât de complex şi multifaţat este de a prezenta o serie de studii separate, sperând că fiecare din ele va contribui la o adâncă şi pătrunzătoare înţelegere a relaţiei lungi dintre Evrei şi Neevrei.

Cuvântul "Sionist" e preferat în titlul cărţii ca reprezentând o prezenţă evreiască foarte alterată în Sec. 20, deoarece poftele unei puteri politice globale, au depăşit aproape în întregime religia, ca sursă principală pentru motivarea unităţii şi exclusivităţii evreieşti.

Intenţia principală a scriitorului este de a înmănunchea şi a interpreta corect, informaţii care au fost totdeauna valabile şi nu de a descoperi ceea ce a fost necunoscut până acum.

Astfel, departe de a fi ostil persoanelor de descendenţă evreiască, pe motivul doar al unei astfel de descendenţe, am căutat să dăm expresia cea mai clară posibilă, unei atitudini ce a prevalat totdeauna în Vest şi anume cea de totală nediscriminare, în termeni de acceptare şi asimilare. Cu alte cuvinte noi spunem că asimilarea n-a fost niciodată o problemă în Vest, pentru vreun Evreu care ar fi dorit să fie asimilat şi acceptat total. Evreul este aşa cum a arătat prof. Sir Arthur Keith, nediferenţiabil de alţi Caucazieni care formează fluxul principal al popoarelor vestice. (Există două ramuri între Evrei: Sepharzii şi Aschenazii. Sepharzii sunt descendenţii Evreilor biblici din Palestina, iar Aschenazii sunt descendenţii unui popor caucazian denumit Khazari, care au adoptat religia mozaică spre anul 900 d. Hr. Aschenazii constituie majoritatea Evreilor (n.n.). Precizăm că logica ar fi denaturată dacă s-ar descrie ca "antisemită" o carte care pledează pentru acceptarea mutuală, totală şi necondiţionată şi care consideră greşită numai atitudinea Evreilor, care se plâng de discriminare, în timp ce continuă să respingă cu dispreţ o ofertă permanentă de acceptare şi asimilare.

Înarmat cu acest mod de a vedea lucrurile, Vesticul se găseşte pe o poziţie morală invulnerabilă în toate raporturile sale cu persoane de descendenţă evreiască. Pe de altă parte, liderii Evrei, mai ales Sioniştii, arată vulnerabilitatea poziţiei lor, atunci când din spirit separatist resping participarea la o discuţie amplă şi sinceră.

Cele două surse care tind să descurajeze discuţia asupra problemei evreieşti sunt:

- Liderii Evrei, care sunt înclinaţi spre menţinerea separaţiei şi care reacţionează cu teamă şi ură de orice influenţă în favoarea asimilării.

- Neevreii, conştienţi oricând de ceea ce înseamnă prezenţa străină în mijlocul lor şi care sunt mereu tulburaţi de o abilitate evreiască superioară şi nereţinută de sentimentul moral. Sentimentul moral, în mod normal, reglează comportamentul din sânul unei societăţi omogene. S-a creat o situaţie în care controverse aprige se pot ridica de ambele părţi, atunci când se face vreo încercare de a discuta prezenţa evreiască în Vest.

Dacă această carte are şi un alt mesaj important atunci este acesta:

Toată povara responsabilităţii pentru care Spengler numeşte "Declinul Vestului" trebuie să rămână în mod categoric pe umerii popoarelor din Vest şi nu a Evreilor, pentru că popoarele din Vest şi-au creat condiţii morale, sociale şi politice nehigienice, care le-au făcut susceptibile la debilitare în faţa influenţelor care până atunci erau în stare de a rezista foarte uşor. Cu alte cuvinte, predominarea modernă a Evreilor nu e cauza decadenţei Vestice, ci doar unul din simptomele cele mai pregnante.

Traducătorii